

1. čítanie 2 Krn 36, 14-16. 19-23

Úryvok z Druhej knihy kroník zachytáva tri situácie, v ktorých sa vyvolený národ ocitol na konci obdobia kráľov. Prvou je odpad od viery za vlády kráľa Sedekiaša, kedy sa všetky spoločenské i náboženské autority spolu s celým ľudom oddali modloslužbe do tej miery, že neboli schopní robiť pokánie, lebo vysmiali, potupili a zhanobili každého proroka, ktorého im Boh vo svojom milosrdenstve poslal (2 Krn 36, 14-16). Druhou udalosťou je zmena Božej stratégie, kedy namiesto prorokov prichádza chaldejský kráľ dobyť a zničiť Jeruzalem i s chrámom a ľud i kniežatá putujú do zajatia, kde sa stávajú otrokmi v krajine modiel, pričom zaslúbená zem dostáva podľa Jeremiášových slov konečne svoje soboty (2 Krn 36, 19-21). Treťou udalosťou je pokračujúce Božie milosrdenstvo, ktoré prichádza prekvapivo na scénu prostredníctvom perzského kráľa Kýra, v ktorom Pán vzbudí ducha. Perzský vládár oficiálne vyhlási, že chce na Boží rozkaz postaviť Pánovi chrám v Jeruzaleme a udelí slobodu zotročenému ľudu (2 Krn 36, 22). Kýros tak prepúšťa vyvolený ľud zo zajatia, umožňuje mu návrat do zaslúbenej zeme a prikazuje mu postaviť Pánovi chrám. Boh sa takto znovu dáva poznať svojmu ľudu ako milosrdný a odpúšťajúci Pán.

2. čítanie Ef 2, 4-10

Apoštol Pavol v druhej kapitole Listu Efezanom predstavuje Boha ako bohatého na milosrdenstvo, ktorý zachraňuje človeka bez toho, žeby si to človek nejakým spôsobom zaslúžil. Opakovane pripomína, že milosrdenstvo, ktorého sa človeku od Boha dostáva je nezaslúžené a človek sa ním nemôže chváliť. Môže však chváliť Boha za to čo pre neho v Ježišovi Kristovi urobil. Pavol nazýva túto záchranu v Ježišovi Kristovi ako nové stvorenie a dodáva, že sa od zachráneného a „nanovo“ stvoreného človeka očakávajú dobré skutky, ktoré sú najlepším spôsobom oslavy milosrdného a milujúceho Boha. Pozornému čitateľovi neujde príbuznosť s Listom Rimanom, ktorého náuka o ospravedlivení je v týchto veršoch stručne zhrnutá (por. Rim 5, 1-11).

Evanjelium Jn 3, 14-21

Evanjelista Ján začína svoj rozhovor s Nikodémom v noci, keď ho prominentný učiteľ Izraela potajomky vyhladá so svojimi otázkami (Jn 3, 1-2). Na 4. pôstnu nedeľu sa číta záver tohto rozhovoru, presnejšie Ježišov monológ na jeho konci. V ňom najprv Ježiš predpovedá svoju obetu na kríži v odkaze na Mojžišov príbeh vyzdvihnutia medeného hada, ktoré zachránilo vyvolený národ na púšti (Nm 21, 4-9). Znamenie ohnivého hada bolo znamením Božieho milosrdenstva, pretože ohnivé hady boli výsledkom hriechu vyvoleného ľudu. Podobne aj vyzdvihnutie Ježiša Krista je znamením Božieho milosrdenstva a lásky k človeku. Ježiš sa v tomto obraze predstavuje ako Syn človeka, čím odkazuje na knihu proroka Daniela, kde je opísaný ako ten, ktorý dostáva všetku vládu a moc, a ktorého kráľovstvo je večné (Dan 7, 13-14). Vyzdvihnutie – teda ukrižovanie – Syna človeka je v tomto kontexte veľmi dramatickým a paradoxným obrazom. Ten, ktorý visí na kríži je Pantokrator – Vševládca.

Komentár k biblickým čítaniam – Štvrtá pôstna nedeľa v roku „B“

Ukazuje sa tu dráma ľudského hriechu i nekonečná Božia láska. Človek zoči – voči tejto láske prechádza súdom. Uveriť v túto Božiu lásku znamená vyjsť na svetlo. A to je aj cesta znovuzrodenia, ktorej na začiatku rozhovoru Nikodém nerozumel (Jn 3, 4). Neskôr ho v Jánovom evanjeliu stretávame v stále väčšom svetle, keď sa zastane Ježiša vo veľrade (Jn 7, 50-52), i keď sa k nemu prizná pri ukrižovaní (Jn 19,39). V obidvoch prípadoch ho evanjelista cielene identifikuje ako toho, ktorý predtým prišiel k Ježišovi v noci.

Štefan Novotný

Foto: *The Chosen*

Publikované v spolupráci s [Katolíckym biblickým dielom na Slovensku](#).

The post [Komentár k biblickým čítaniam – Štvrtá pôstna nedeľa v roku „B“](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)